

LBDIS | We know
MEGAN LALLY books

ACESTA
NU E
NUMELE
MEU

Traducere din engleză de
Ionela Chirilă

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

FATA

PRIMA ZI

S-ar putea să fi murit. Încerc să mă adun, dar nu văd nimic. Nu simt *nimic*. Nici măcar propriul trup. Lipsa senzațiilor corporale, felul în care tăcerea mă învăluie ca într-o îmbrățișare și mă strânge cu putere mă tulbură. Nu vreau decât să se oprească...

Asta până apare durerea.

Și mă lovește ca trenul. Minte mi se împrăștie și nu mai reușește să înțeleagă ce anume mă doare, dar, de durut, mă doare *totul*.

Mâna mi se crispează când atinge ceva aspru de sub mine. Zac întinsă pe abdomen și simt o împunsătură ascuțită în coaste. Îmi mișc bărbia și obrazul mi se zgârie de pământul umed de dedesubt. Miroase a putregai și a frunze moarte.

Frica îmi accelerează pulsul.

Sunt afară? Cum dracu' am ajuns aici? Încerc să mă uit în jur, dar pleoapele mi se freacă una de alta ca și cum ar fi glas-papir. Mi se închid brusc înainte să mai văd ceva.

Un motor urlă în noapte, iar trupul mi se încordează și durerea îmi fulgeră prin brațe. O rafală îmi lipește părul peste față când un vehicul gonește pe lângă mine, lăsând în urmă doar liniște.

Sunt lângă un drum. M-o fi văzut șoferul? De ce nu s-a oprit? Mai fac o încercare disperată să deschid ochii. De data asta mi se umplu de lacrimi. Clipesc rapid, încercând să-mi limpezesc vederea și-mi scutur părul de pe față.

Rahat! E foarte întuneric.

Nicio lumină stradală, nicio casă. Nici măcar stelele nu se văd pe cer.

Încet, ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. Acum înțeleg de ce mașina nu s-a oprit. Sunt prăbușită într-un șanț lung, îngropată în frunze și măcăciuni. Crengi contorsionate se ridică spre cer ca niște gheare. Șanțul se întinde de-a lungul unui drum îngust de pământ, care se pierde în depărtare, absorbit de umbra copacilor.

Panica îmi sugrumă gâtul, iar mintea mi se umple de întrebări fără răspuns.

Unde dracu' sunt?

Cum am ajuns aici?

Sunt în pericol?

De ce mă doare totul în halul ăsta?

Trebuie să mă ridic. Nu știu exact unde m-aș duce, dar am sentimentul că aș fi mai în siguranță să mă mișc din loc decât să zac aici. Degetele mi se înfundă în noroi când încerc să-mi trag genunchii sub mine. Și, pentru prima dată, îmi dau seama cât de frig îmi este de fapt. Abia dacă îmi mai simt vârful degetelor.

Brațele amenință să cedeze, dar mă împing în ele și mă ridic în picioare.

Cred că până și oasele îmi sunt acoperite cu vânătași și scap un icnet de durere. Pentru o clipă uit să mai respir. Durerea e peste tot. Inima îmi bate în urechi și sunt pe puțin unsprezece *bum-bum*-uri înainte să reușesc să trag iar aer în piept.

Fața mi-e scaldată de lacrimi, iar obrajii mă ustură. Îmi ridic degetele sloi la nas. Îl simt fierbinte. Umflat. Mă uit la degete, care sunt negre și ude. Simt gust de sânge.

Fir-ar al dracului! Am nasul spart.

Trebuie să mă car de aici.

Drumul arată la fel și în cealaltă direcție – doar pământ și copaci cât vezi cu ochii. Mă ridic încet din șanț. Mărăcinii îmi zgârie brațele goale. Mă aplec să trec pe sub o creangă, dar ramurile se agață de mine ca niște mâini.

O imagine îmi răsare în minte, fără veste. Uși pătrate, mici, cu încuietori, într-o cutie de lângă drum. O cutie poștală colectivă, poate? Un felinar ars. Mâini mari întinzându-se spre mine.

Mă retrag îngrozită și mă împiedic, prăbușindu-mă în mijlocul drumului.

Inima îmi bubuie, izbindu-se de coaste până când simt cum mușchii pieptului încep să doară.

Ce mama dracului a fost asta?

M-a răpit cineva?

Sunt întrebări simple, dar mintea mea nu adaugă nici măcar o fărâmă de detaliu. Doar bubuie de durere. Ca și cum între mine și înțelegerea a ceea ce se întâmplă e un zid. Îmi încleștez dinții și mă forțez să mai fac un pas. Am nevoie de ajutor. Poate că o să mai treacă o mașină sau poate dau peste o casă. Dar trebuie să mă mențin în mișcare.

Nu știu cât timp merg pe drum, împleticindu-mă la tot pasul, dar am sentimentul că vorbim de ore. Îmi pierd orientarea, apoi revin iar la realitate și fac asta de atâtea ori că mă și mir că nu-mi pierd cunoștința.

Poate că mi-am pierdut-o deja. Poate că tot progresul ăsta e doar în mintea mea, iar eu sunt în continuare în șanț. Sau, mai rău, poate că sunt moartă și am ajuns în iad. Un purgatoriu nesfârșit de durere și însingurare, în care sunt blestemată să rătăcesc până la sfârșitul timpului, căutând un ajutor care nu va veni niciodată.

În spatele meu strălucesc lumini roșii și albastre, scaldând în culori tot drumul. Sirena mașinii de poliție mă sperie în așa

hal că aproape că mă pune la pământ, dar ușurarea pe care o simt mă ține pe picioare. Cineva o să mă ajute. Cauciucurile scrâșnesc mușcând asfaltul, apoi se opresc și luminile îmi proiectează umbra pe pământ. Încep să mă întorc...

— Nu te mișca! Mâinile la vedere! urlă o voce de bărbat.

Mâinile mi se ridică automat și, o clipă mai târziu, aud o portieră trântindu-se.

Ce e asta? Am făcut ceva greșit? Așa am sfârșit unde sunt acum? Fug de poliție?

Ar trebui *acum* să fug de poliție?

— Întoarce-te!

Fac cum mi se spune, privind cu ochii întredeschiși în bătaia farurilor mașinii de poliție. Lângă vehicul stă un ofițer de poliție, cu fața ascunsă în umbră, cu mâna pe pistolul de la șold. Simt cum sângele care mi-a mai rămas în obraji se scurge rapid, pentru că îmi cobor privirea și mă cercetez în lumina aceea – și văd că sunt acoperită de noroi și sânge.

Atât de *mult* sânge.

— Doamne, ești doar un copil! zice polițistul, luându-și mâna de pe pistol și făcând câțiva pași înainte. Ce-ai pățit? Cine te-a rănit în halul ăsta?

Deschid gura să răspund, dar îmi cedează genunchii și cad. Polițistul încearcă să mă prindă, dar ne prăvălim amândoi cu putere în noroi.

Își duce mâna la stația radio de pe umăr, dar nu reușesc să aud ce spune din cauza vuietului din urechi și a fiarei încolțite care mi se zbate în piept ca într-o colivie. Privesc în gol la mâinile mele, la colanții de blugi, la partea din față a tricoului gri-deschis – pătat cu noroi uscat și șuvoaie întunecate de sânge.

Mâini puternice mă apucă de umeri. Ridic privirea spre ofițer. Cuvintele lui pătrund încet prin ceața din mintea mea.

— Mă auzi? Ambulanța e pe drum, dar trebuie să-mi spui cine ești! mă roagă el. Cum te cheamă? Care e numele tău?

Care e numele meu?

Mă uit la el, clipesc des și mă chinui să-i răspund, dar, oricât de mult aș încerca, mă lovesc întruna de zidul din cap. Care e numele meu? De ce să fie asta o întrebare grea? Încerc să respir, dar e prea mult. Încep să respir sacadat. Ochii mi se umplu de lacrimi.

Care e numele tău?

Mă prind cu mâinile de capul care dă să pocnească.

— Nu știu!

FATA

PRIMA ZI

Pereții cenușii ai secției de poliție sunt la fel de lipsiți de viață precum mă simt și eu.

Polițistul care m-a găsit, ofițerul Bowman, stă în fața mea, de cealaltă parte a mesei. Suntem într-o sală de conferințe – sau poate într-o cameră de interogatoriu. Există un singur geam, dar dă spre interiorul secției și este acoperit complet. Ușa a rămas însă deschisă, așa că, cel puțin deocamdată, nu pare că sunt cineva pe care să vrea să-l încuie aici. Asta e bine.

Bowman n-a încetat să-și roadă buza de când am refuzat îngrijirile medicale.

Poate că nu știu cine sunt, dar știu al naibii de bine că nimeni nu mă poate obliga să merg la spital dacă nu vreau. Lumini orbitoare, sunete asurzitoare, fețe necunoscute peste tot, fără nicio cale de a distinge cine e o amenințare și cine nu... Nu, mulțumesc!

Cu câteva ore în urmă, paramedicii mi-au curățat sângele de pe piele – care, aparent, venea doar din nas. E învinatețit, dar nu rupt, deși doare al dracului de tare. Mai am și o umflătură pe o parte a capului. Mi s-a spus să fiu atentă la simptome de comotie cerebrală în zilele următoare. Restul rănilor au fost considerate superficiale și mi-au pansat ce au putut.

— Arăți destul de rău, a zis ofițerul Bowman după ce paramedicii au mai încercat o dată, fără succes, să mă ia la spital. Avem un regulament aici, o procedură care trebuie urmată. Ar trebui să te vadă un doctor. Să facem rost de un kit de viol...

N-am mai auzit restul. Sunt câteva lucruri de care nu mă pot apropia nici cu gândul. Nu azi. Poate niciodată. Țasta e unul dintre ele.

Când și-au dat seama că n-am de gând să mă răzgândesc cu privire la vizita la urgențe, ambii paramedici și ofițerul Bowman au schimbat câteva priviri și m-au lăsat singură în ambulanță, pe o targă, și s-au dus înăuntru să vorbească. Dacă nu voiau să aud ce zic, ar fi trebuit să vorbească în șoaptă. Șoseaua șerpuitoare era tăcută ca un mormânt, iar vocile lor ajungeau nestingherite până la mine.

— Toate vânătăile par noi. Bănuiesc că le-a primit în ultimele câteva ore. Inflamațiile sunt recente, a zis paramedicul lungan și slăbănog. Iar rănile de pe față ar putea indica un impact. Poate accident de mașină. Nu are vânătăi de la centura de siguranță, dar lovitura de la nas poate fi de la un airbag sau de la volan. Dacă luăm în considerare și lovitura laterală de la cap, am putea să ne gândim că s-a izbit de geamul din partea pasagerului. Dar e doar o supoziție în acest moment. Oricum, pare sănătoasă. Nu se pune problema de vreun pericol medical iminent.

Mă agăț de versiunea asta a evenimentelor, cu pumnii strânși sub cuverturile de pe targă, subțiri ca foaia de hârtie. Un accident de mașină e mai bun decât celelalte posibilități, mult mai întunecate. Și nu necesită un kit de viol.

Bowman a scris ceva în carnețelul lui, în timp ce Lunganul Slăbănog a urcat înapoi în ambulanță și mi-a dat încă o pungă cu gheață.

— Baftă! a zis el, în timp ce m-a ajutat să cobor.

Punga cu gheață zace pe masă, între mine și ofițerul Bowman, deși acum s-a încălzit. Sunt aici de câteva ore. Mă

privește cu ochii mijiiți, de parcă așteaptă să încep să urlu sau să mi se rotească din clipă în clipă capul. Și, cine știe, poate chiar o va face. Până la urmă, sunt practic un personaj dintr-un film horror pentru adolescenți.

Sunt murdară de sânge din cap până-n picioare? Sunt.

Sunt plină de vânătăi? Sunt.

Am rătăcit aiurea, îngrozită, în miez de noapte? Da, absolut!

O cană de ciocolată fierbinte stă lângă punga cu gheață, ajunsă la temperatura camerei, dar nu întind mâna spre ea. Nu mă mișc. Nu scot niciun cuvânt. Înelită în pătura aspră pe care mi-a pus-o ofițerul pe umeri, încerc să nu gândesc. Pentru că alternativa înseamnă să mă pierd printre golurile din memorie și nu pot îndura să fac nimic mai mult din ce fac deja.

Scaunul lui Bowman scârțâie când se apleacă spre mine. E tânăr... oarecum. Poate douăzeci și șase, douăzeci și șapte de ani. Cu un chip rotund, de copil, și niște ochi albaștri, curioși, gata de acțiune, arată ca un lemur cu insignă.

— Ar trebui să bei ciocolata aia, zice el, dând din cap spre cană. S-ar putea să fii în stare de șoc.

Ridic din umeri.

După ce au plecat paramedicii, Bowman și-a schimbat atitudinea, hotărât, se pare, să mă facă să mă simt mai bine în orice chip posibil. M-a adus la secție, deși nu-mi amintesc mare lucru din drumul până aici. Când și-a dat seama în ce hal arătau pantofii mei – nu știu ce culoare avuseseră înaintea, dar acum deveniseră un amestec de sânge uscat și noroi din pădure – mi-a dat o pereche curată de șosete negre din geanta lui de serviciu și un hanorac. E bleumarin, cu inscripția „Secția de poliție Alton” pe piept, în partea dreaptă. Stă pe mine ca o draperie, dar materialul e moale și călduros.

Odată ce nu mai sunt în haine ude, îmi zâmbește.

— Te simți mai bine?
 Chiar mă simțeam. Până în clipa în care am dat cu ochii peste imaginea mea reflectată în geamul întunecat și mi-am dat seama că nu recunosc persoana care se holba înapoi la mine. Iar acum nu mai vreau să scot niciun cuvânt. Vreodată. Oricum nu am nimic să-i spun. Sunt un nimeni, fără un nume și cu chipul unei străine.

— Domnișoară? zice el. Mă auzi?

Îi fac semn că da.

— Domnișoară, trebuie să bei ceva. Aș fi vrut să mă fi lăsat să te duc la spital. Ești foarte palidă.

Numai gândul la camera de urgență mă face să mă cutremur de anxietate. Faptul că sunt palidă e ultima mea grijă. Scutur din cap.

Ofițerul Bowman oftează.

— Domnișoară...

Mă uit fix la el.

— Nu-mi mai spune domnișoară!

El se lasă pe spate în scaunul care scârțâie iar sub el.

— OK. Și cum ar trebui să-ți spun?

Bună întrebare, fir-ar să fie!

— Nu știu. Dar nu-mi mai spune domnișoară.

Îmi aud vocea ca și cum ar fi la mii de kilometri distanță. Oare astea sunt semnele de contuzie despre care m-a avertizat paramedicul de pe ambulanță? Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Ofițerul Bowman împinge cana mai aproape de mine.

— Hai să facem o înțelegere. Tu bei un pic din ciocolata asta și încerci să mă ajuți să aflu de unde vii și eu nu-ți mai zic „domnișoară” și nu te mai bat la cap cu dusul la spital. Deocamdată.

Mă uit la el.

— Ai un cucui cât casa, dar ești lucidă și ai reacții bune. Poți să mergi fără ajutor, iar luminile de aici nu par să te

deranjeze. Dacă începi să amesteci cuvintele, să-ți pierzi echilibrul, să vomiteți, dacă leșini sau prezinți orice semn de comotie cerebrală, mergem la camera de gardă. Până atunci însă, îți pot aduce o pungă nouă de gheață și stăm de vorbă. De acord?

Mi-e egal. Dau din cap că da și iau o gură.

Nu țin neapărat să o recunosc, dar gâtul meu acceptă bucuros băutura caldă, care mi se rostogolește în stomac ca un bolovan într-o baltă, ceea ce mă face să cred că n-am mai mâncat de ceva vreme.

Bowman iese din cameră, iar eu îmi aranjez pătura peste umeri. Lâna mă furnică pe gât, dar nu pot aduna suficientă energie cât să-mi pese. Înfolită în pătură și-n hanorac, am creat un cocon de căldură în jurul meu, dar tot nu mă pot opri din tremurat.

După câteva clipe, polițistul se întoarce cu o pungă de gheață netopită. O lipesc cu grijă de frunte. Mă ustură, dar mai domolește durerea pulsatilă.

Bowman scoate carnetul de notițe din buzunar și se așază la loc.

— OK. Hai să stăm de vorbă. Vreau să fie cât se poate de clar și oficial când îți spun că nu ai niciun fel de probleme. Vreau doar să înțeleg ce ți s-a întâmplat.

Cum ar putea ști dacă am sau nu probleme, dacă niciunul dintre noi n-are nici cea mai vagă idee de unde vin?

— Amândoi vrem același lucru.

Se încruntă.

— Chiar nu-ți amintești nimic? Nimic dinainte să te trezești în șant?

Scutur din cap.

— Am crezut că văd mâini care se întind spre mine, dar poate că doar m-am speriat singură în întuneric.

El scrie în carnetel.